

arrodoneix les gestions amb els respectius dirigents i pacta de cara a les europees. El fet que el PAR governe gràcies al suport dels populars podria fer que la balança s'inclinara de la banda de Marcelino Oreja, cosa que també podria passar amb el Partido Riojano Progressista (PRP), amb una fórmula de govern temblant.

Si aquestes dissidències es produeixen, «el consell executiu central d'UV haurà d'adoptar les decisions pertinents segons les circumstàncies i

d'acord amb l'esperit que va animar els acords de l'assemblea del partit». Els resultats electorals, sense el PAR, la UPN i PRP, poden veure's minvats considerablement i allunyar-se de les previsions dels regionalistes, que parlen d'aconseguir un mínim de dos i un màxim de cinc eurodiputats. És per això que, a pesar de la insistència d'UV a no pactar amb el PP, no es descarta que si aquest partit es queda sol davant els comicis pugui considerar l'oferta de Marcelino Oreja. Un pacte amb el PP

implicaria, però, que els regionalistes es plantejaren futures coalicions per a altres convocatòries electorals, cosa que no és massa probable si tenim en compte que la bona marxa d'UV i del PP consisteix a traure vots al centre i a l'esquerra, però, també, a disputar-se el terreny de la dreta. De la crisi d'un o altres se'n beneficia sempre el més fort i ara UV pot guanyar la batalla, si més no a les eleccions autonòmiques i a les municipals en la demarcació de València. □

L'ABANDÓ DE JERONI ALBERTÍ ENCETÀ LA CRISI

El suïcidi d'UM, calcat del d'UCD

L'expectació que Unió Mallorquina podia articular una dreta diferent s'ha anat esvaïnt i la lluita interna pel poder ha fet que UM visca, ara, un procés de forta degradació.

Planas Sanmartí

És clar que les Illes, a més de diverses, plurals i heterodoxes, pluriformes i contradictòries, diferents i, fins i tot, gairebé ignorants l'una de les altres i viceversa, són de dretes. Per ventura són qualque cosa més, però no se sap.

Si, alguna vegada, el nacionalisme i l'esquerra guanyen alguna petita (o gran) batalla, és gràcies al vot sentimental dels arrelats a la terra o a la papereta depositada pels immigrants. Mira per on.

Semblava que Unió Mallorquina podia canviar les coses, precisament pels seus orígens: és un partit calcat d'UCD, amb quasi la mateixa gent, sobretot a la cúpula dirigent, i que no espanta amb excessos independentistes, banderes republicanes, avalots de carrer, ni escoraments a babord. És a dir, és un partit com cal. O ho era.

Perquè allò que els polítics en diuen un projecte, pot quedar-se només en això o, el que és pitjor, en un fracàs, perquè resulta que la majoria dels que porten el maneig del partit només han heretat, d'UCD, els mateixos defectes que portaren a la desfeta. I UM segueix el mateix camí: ara vol calcar el suïcidi.

La gola dels càrrecs, de la petita quota de poder, de l'ambició i dels rendi-

Jeroni Albertí. UM. sense ell no és res.

ments econòmics, han fet trossos el partit. Primer, en un congrés, el dividiren en dues parts. Després l'esmicolaren. Jeroni Albertí abandonà la presidència i tothom sap que UM no és res sense Albertí.

Ara, part dels que el volien llençar per la finestra (per això ell va sortir per la porta gran) mouen el cul inquietats perquè veuen que tenen el carro enfangat i el partit se'n va en orris. Ja es parla de sortides cap al CDS o el PP. I fins i tot n'hi ha que participaren en el llinxament d'Albertí i ara van a tocar mare

pensant que serà tan beneït que tornarà a agafar les regnes. Però sembla que Albertí, ara molt conscienciat amb la seva tasca de president del Parlament de Balears, ja està ben decidit a no reincidir. No es veu, doncs, cap solució, perquè la fugida dels dos regidors de Ciutat (Santiago Coll i Esteve Siquier) cap als braços del PSOE, per donar-li majoria amb el seu suport, ha creat, amés un cisme. Els comitès estan enfrontats, el partit no decideix ni expulsar-los ni donar una carpetada a l'assumpte i la situació és veritablement caòtica en un partit que és com una calça que es desfà. I Albertí mirant's-ho sense fer un parpalleig, ni moure un dit, ni donar a entendre que ho faria.

Els responsables continuen enganxats a la mamella de la política en què estan tots ben allotjats i fent previsions de futur, triant partit on posar-se a cobro. ¿No deia que UM és com UCD? Doncs insisteixo: fins i tot han triat la mateixa manera de suïcidar-se.

I, amb tot això, Gabriel Canellas, president del Govern i cappare del PP i de la dreta, comença a mirar l'espectacle d'una altra manera. Fins ara ho feia amb goig i joia, malgrat que Albertí i UM han donat el suport parlamentari a la primera legislatura i ara participen en un govern que no té majoria i que depèn del vot d'un independent-fugitiu del CDS (Carles Ricci).

Canellas, que ha descobert la Mediterrània en un conseller d'Agricultura (Pere Joan Morey), teòricament d'UM, i que encapçala l'operació contra Albertí, deu pensar, ara, que potser n'han fet un gra massa i que, de tant cargolar, s'han passat de rosca: volien donar un esglai a UM i l'han morta. □